

Sygn. akt **XI Ka 787/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska (spr.)

Sędziowie: Katarzyna Żmigrodzka

Artur Achrymowicz

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Jolanty Niewęglowskiej

po rozpoznaniu dnia 22 października 2019 roku

sprawy A. S. s. S. i M. z domu C., urodzonego
(...) w Ł.

oskarżonego z art. 155 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 29 marca 2019 roku sygn. akt. II K 858/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego A. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. C. za postępowanie odwoławcze 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Artur Achrymowicz Dorota Dobrzańska Katarzyna Żmigrodzka

XI Ka 787/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29.03.2019 r. Sąd Rejonowy w Łukowie po rozpoznaniu sprawy **A. S.**, oskarżonego o to, że :

w dniu 31 marca 2014 roku w miejscowości N., województwa (...), działając w zamiarze bezpośrednim spowodowania uszkodzenia ciała S. C., przewrócił go na podłoże asfaltowe i siedząc na nim uderzał go kilkakrotnie pięścią w twarz, a następnie kopnął go nogą w twarz, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci nielicznych otarć naskórka na głowie i twarzy, podbiegnięcia krwawego i obrzęku wargi górnej oraz wylewów krwawych w obrębie jej śluzówki rozsianych drobnych wylewów krwawych w tkance podskórnej okolicy czołowej lewej, obfitego wylewu krwawego w lewym mięśniu skroniowym, a nadto nie zachowując ostrożności wymaganej w danych okolicznościach mimo, że możliwość popełnienia czynu mógł przewidzieć, powyższym zachowaniem spowodował, iż w wyniku uderzenia głową o twarde podłoże asfaltowe S. C. doznał obrażeń w postaci obustronnego krwiaka podtwardówkowego umiejscowionego od strony sklepienia mózgu skutkujących jego zgonem,

to jest o czyn z art. 155 k.k.

A. S. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 30 marca 2014 roku w miejscowości N., województwa (...), działając w zamiarze bezpośrednim spowodowania uszkodzenia ciała S. C., przewrócił go na podłoże asfaltowe i siedząc na nim uderzał go kilkakrotnie pięścią w twarz, a następnie kopnął go nogą w twarz, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci nielicznych otarć naskórka na głowie i twarzy, podbiegnięcia krwawego i obrzęku wargi górnej oraz wylewów krwawych w obrębie jej śluzówki rozsianych drobnymi wylewów krwawych w tkance podskórnej okolicy czołowej lewej, obfitego wylewu krwawego w lewym mięśniu skroniowym, które naruszyły prawidłowe funkcje organizmu pokrzywdzonego na okres do dni siedmiu, to jest dokonania przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31 marca 2014 r. godz. 3:55 do dnia 28 czerwca 2014 r. godz. 3:55 i uznał karę pozbawienia wolności za wykonaną; rozstrzygnął o kosztach procesu.

Z wyrokiem nie zgodził się m.in. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. C. i zaskarżył go w całości. Zarzucił obrazę art. 7 kpk, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków K. K. (1), M. K., T. Ż. oraz dowolną ocenę obu opinii biegłych. Uchybienia te, zdaniem skarżącego, doprowadziły do błędnego ustalenia, że A. S. popełnił przypisany mu czyn z art. 157§2 kk.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzuconego aktem oskarżenia i wymierzenie kary 5 lat pozbawienia wolności, zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia, jak też kosztów postępowania za instancje odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wobec złożenia wniosku o uzasadnienie wyłącznie przez pełnomocnika, pisemne motywy zostaną ograniczone do odniesienia się do jego zarzutów.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy w Łukowie przeprowadził postępowanie dowodowe modelowo, takie też sporządził uzasadnienie. Stał przed trudnym zadaniem ustalenia przebiegu wydarzeń rozgrywających się wśród wielu osób, będących pod wpływem alkoholu, przy znacznie ograniczonej widoczności. Główny świadek - K. K. (1), to młoda dziewczyna, sympatyzująca ze zmarłym S. C., dla której tragiczny finał zwykłego spotkania towarzyskiego był trudnym do udźwignięcia ciężarem. Miało to wpływ na jej postawę jako świadka, co dostrzegł Sąd orzekający i prawidłowo zinterpretował przed wydaniem wyroku. W niniejszej sprawie miała w ewidentny sposób zastosowanie reguła art. 5§2 kpk i Sąd I instancji postąpił zgodnie z nią uznając A. S. za winnego czynu o znacznie niższym zagrożeniu sankcją niż czyn zarzucony przez prokuratora, dobierając właściwie wymiar kary. Wprawdzie nie ma to większego znaczenia, ale na uwagę zasługuje fakt, że oskarżyciel publiczny, autor skargi, zaakceptował motywy Sądu Rejonowego i nie wywiódł apelacji na niekorzyść. Pozostaje to w zgodności z oceną prezentowaną przez Sąd odwoławczy, że orzeczenie jest słuszne, a tok rozumowania Sądu I instancji bez zastrzeżeń.

Powracając do omawianej apelacji, stwierdzić należy następująco.

Naruszenie wskazanego przepisu postępowania, sprowadzające się przede wszystkim do dowolnej oceny dowodów, apelujący dostrzeżę w przypadku świadków K. K. (1), M. K. i T. Ż.. Jeśli chodzi o K. K. (1), której zeznania były kluczowe dla poczynienia ustaleń faktycznych, to wydaje się, że pełnomocnik oczekuje, że miałyby wszystko opisać w szczegółach, a kiedy nie potrafi tego uczynić, to jest niewiarygodna. Nie wskazuje też, które sprzeczności nie dadzą się logicznie wytłumaczyć i dyskwalifikują w całości zeznania tegoż świadka. Tymczasem uzasadnienie Sądu Rejonowego bardzo wnikliwie odnosi się do jej postawy zaprezentowanej w toku całego postępowania karnego, analizuje bardzo trudną sytuację emocjonalną (pokrzywdzony S. C. był jej chłopakiem, którego nie utrzymała w pozycji pionowej) przy

wsparciu opinią biegłej psycholog. Dostrzegł też Sąd zasadniczą rozbieżność między pierwszymi a drugimi zeznaniami, zestawił właściwie z innymi dowodami, by dojść do prawidłowych ustaleń przebiegu feralnej nocy. Sygnalizowane przez skarżącego zagadnienia, na które nie dają odpowiedzi zeznania K. K. (1), mianowicie jak i na jakie podłoże upadł pokrzywdzony „przy mostku”, w istocie nie należą do kluczowych. Uzyskany opis, cytowany w apelacji „słyszałam, że coś huknęło, strzeliło”, a poprzedzony takim oto: „upadł na plecy, z tyłu uderzył głową (...), było słycać uderzenie głową S. o asfalt” (k.428) jest wystarczający dla zaakceptowania ustalenia poczynionego przez Sąd Rejonowy na str. 4 uzasadnienia: ”upadł silnie uderzając głową o podłoże”. W stosunku do zeznań M. K. i T. Ż. zarzut obrazy art. 7 kpk nie został rozwinięty, trudno więc jest Sądowi Okręgowemu odnieść się do niego.

Oczekiwanie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, że Sąd I instancji ustali mechanizm upadku i doznane w jego wyniku obrażenia, jest oderwane od możliwości zakreślonych zgromadzonym materiałem dowodowym. Wszak z żadnej opinii biegłych lekarzy nie dało się wywieść związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy konkretnymi obrażeniami doznanymi w ciągu całego wieczoru, a zgonem S. C.. Odpowiedzialność karna A. S., który nie miał udziału w upadku C. prowadzanego przez swoją dziewczynę i pozostającego w stanie upojenia alkoholowego, musiała zostać zatem ukształtowana przy zastosowaniu art. 5§2 kpk. Próba przedstawienia innego rozumowania, forsowana przez autora apelacji bez głębszego zrozumienia konkluzji opinii specjalistycznych, jest skazana na porażkę. Spojrzenie takie razi dowolnością i nie jest w stanie podważyć prawidłowego, zgodnego z zasadami sformułowanymi w przepisie art. 7 kpk, wywołu Sądu Rejonowego w Łukowie.

Wniosek o zmianę wyroku i zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. C. nie był związany z odrębnym zarzutem środka odwoławczego, dlatego nie podlegał merytorycznej ocenie.

Nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu poza granicami środka odwoławczego i sformułowanym zarzutami, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje oparcie w art. 636§1i 2, 633, 616§1 kpk.

Artur Achrymowicz Dorota Dobrzańska Katarzyna Żmigrodzka